

četja. »Ne domišljaj si. Za moške, kot jih misliš ti, je lepših žensk v izobilju.«

Gospo Vera je znova presunilo:

»Ti me zaničuješ!«

»Molči, ki si me ubila!«

Vzel je klobuk.

»Kam greš?«

»Grem, da ti ne porečem besede, ki bi je ne mogel ponoviti.«

Krševan je videl, da sta stopila na rob brezna. Hiša je odmevala. Visoka nadstropja treh hiš so prvič nategnila ušesa prvemu dejanju drame. Ni hotel, da konča predstava. Spustite zastor! Prekiniti je hotel gnus, bežati proč, ubežati zlù. Spustite zastor!

»Kam greš?« je ponovila žena.

»Grem, da se kaj ne zgodi.«

Zaloputnil je vrata. Nato je slišala Vera, kako je v skokih bežal po stopnicah kot pred požarom.

21.

Tista noč, še en dan in še ena noč so prešli kakor v omotici.

Gospa Vera se ni spominjala, kdaj je prišel tisti večer mož domov. Slonela je ob kuhinjski mizi z glavo na rokah in pletla verigo misli, ki so nastajale in ugašale kakor iskre.

Le podzavestno je čutila, da je že davno noč. Vse je utihnilo. Luči ni prižgala. Ura je tekla na steni.

V dnu njene duše se je nekaj snovalo. Kaj? Maščevanje? Nad kom? Zakaj? Smrt! Katera smrt?

Prvič je želela smrt sebi! Prvič je želela smrt svojemu možu. Le za trenutek. Potem je želela biti vsemogočna. Potopiti v žlici vode vse. Vžgati z eno vžigalico ves svet, da spepeli v eni minuti.

Končno je obsojala samo sebe. Dejala si je, da je blazna, da se tira v pogubo. Komaj porojena misel je bila že pogažena v blato. »In vendar imam prav!« si je prigovarjala. »In vendar je pravica moja.«

In ni vedela, katera pravica je to. Kakor da je krivo pričala sama proti sebi.

Ko se je v noči vrnil mož domov, je tiho odprl vrata in taval v temi proti spalnici. Čez nekaj minut se je pojavil na vratih kuhinje. Postal je nekaj hipov. V temi ni mogel razločiti ničesar.

Vera je spoznala po dihanju, da je razburjen. V dno srca jo je to razveselilo. Vendar ni marala, da bi se ji približal. Zganila se je, da je stol zropotal.

Mož se je obrnil in šel.

Ko se je nekaj ur pozneje splazila v spalnico, je mož spal težko spanje, kot da mu kamen teži na prsih. Prižgala je luč, da ga je videla. Poteze izmučenosti se niti v spanju niso omilile. Brado je imel razmršeno. Eno oko je držal pol odprto kot da jo gleda.

Nagnila se je nadenj, da je čutila njegovo sapo. Dišal je po pijači. To ji je bilo prijetneje, kot da bi slutila, da je bil kje drugje ...

Toda v hipu, ko je odmaknila svoj obraz od njegovega, se ji je zazdelo, da je že nekoč videla to podobo. Ista črna brada, iste poteze, iste nič hudega obetajoče oči. Ali ni to tisti morilec, katerega sliko so prinesli vsi listi?

Mrzel pot je oblil njeno telo. Misel na podobnost jo je elektrizirala. Legla je na posteljo, vso noč ni ugasnila luči in ni premaknila oči od njega.

Ko se je mož prebudil, je zamižala, skozi trepalnice ga je opazovala. Bil je bled in izmučen. Pogledal je nanjo. Otožje je ležalo v njegovem pogledu.

Po njegovem odhodu je Vera zaspala in spala dopoldne. Mož je prišel in dobil nepogrnjeno mizo. Brez besede je odšel v gostilno.

Tudi drugo noč je Vera bedela ...

MAJ.

IVAN DORNIK.

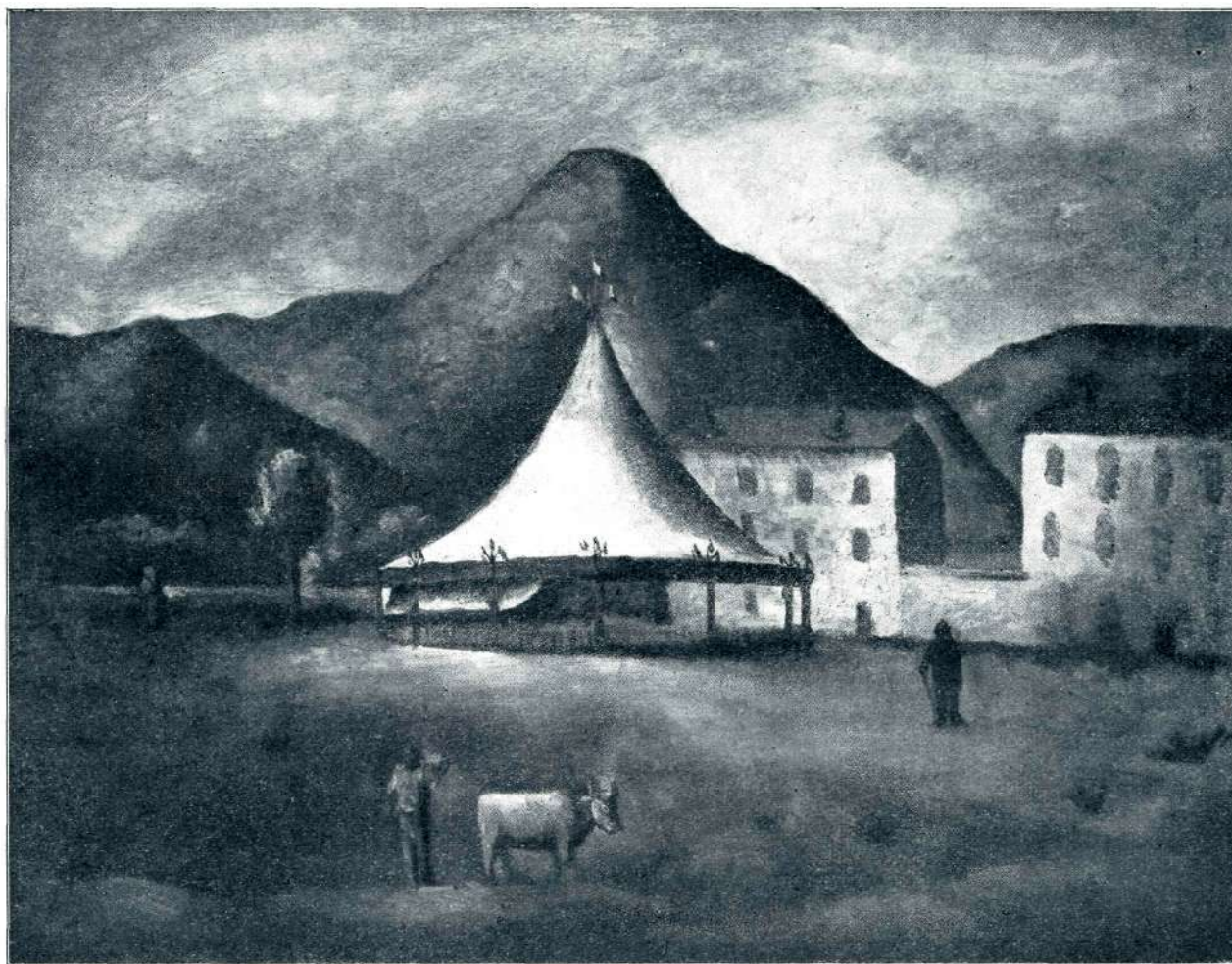
I.

Tam — voda šumi, šumi —
In góri — zvezdice!
Srce se dviga, dviga
v to tiho, pojočo, dehtečo noč —

V to tiho, pojočo, dehtečo noč
se razlije hrepenenje —
Oj,
kako daleč so tiste pomladi,
ko sem te ljubil! —

II.

Kamor pogledaš, vse v cvetju nad teboj!
In po tleh — kakor sama ljuba čistost —
vse belo!

C. CARRÀ: SLAVNOST (1924).

Tako je cvetelo v meni vse,
vse v belem cvetju,
tako je bilo s cvetjem postlano vse,
takrat, ko sem te ljubil — —

III.

Sedaj mi je ostal le vzdih
po tistih belih dneh —
Zatajene solze pekó
v prežalostnih očeh — —

Kaj sem premalo rož nabral
po travnikih prelestnih sanj?
Je vse izgubljeno? Na čas ljubezni —
oj, kako naj zabim nanj?!

Dehtenje majevo ovija mi
okrog spomina bridkosladkega roké.
A težko breme neizgovorjenih besedi
teži, teži srcé —

V MLADO JUTRO POJDEM.

SILVIN SARDENKO.

I. Višji glas.

Jaz sem bil na gori razodetja.
Duša, polna svetega zavzetja,
videla je večnosti čudesa.
O življenje, ti si vse drugačno,
kakor plitka pišejo peresa!
Ti nebo si, vedro, brezoblačno.
Ali slednje teže in pokore
te sprostiti le ljubezen more.

O življenje! Vendar v misli dvomni — —
»Proč brezupi, temni, verolomni!«
— Glas je božji dvignil pred menoj se —
»Kaj stopinje delaš negotove?
Jaz držim te za rokò. Ne hój se!
V tebi bodo vstale pesmi nove.
Ne zagrebi spet jih v neme grobe,
bilo zanje bi preveč tesnobe.«